

Суб'єкт права на конституційну скаргу – громадянин Жизнєв Іван Валентинович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення пункту 2 частини першої статті 4 Кодексу адміністративного судочинства України від 6 липня 2005 року № 2747–IV (далі – КАС України) та положення частини п'ятої статті 122 цього ж Кодексу в порівнянні з положеннями частини другої статті 233 Кодексу законів про працю України від 10 грудня 1971 року № 322–VIII (далі – КЗпП України), якими відповідно: надається визначення терміну публічно-правовий спір; встановлюється місячний строк для звернення до суду у справах щодо прийняття громадян на публічну службу, її проходження, звільнення з публічної служби; гарантується забезпечення права працівника звернутися до суду з позовом про стягнення належної заробітної плати без обмеження будь-яким строком у разі порушення законодавства про оплату праці.

Автор клопотання вважає, що Верховним Судом було неправомірно застосовано у його судовій справі кваліфікацію спору як публічно-правового, чим порушено вимоги частини третьої статті 8, частини першої статті 24, частин третьої, сьомої статті 43, статті 55 Конституції України. Зокрема, він зазначає, що, надана ним трактовка положень пункту 2 частини першої статті 4 та частини п'ятої статті 122 КАС України нівелює його право на звернення до суду, призводить до обмеження права на отримання заробітної плати, а також позбавляє його права мати рівні конституційні права і свободи на рівні з іншими громадянами України, оскільки оспорювані положення КАС України мають дискримінаційний характер щодо державних службовців та службовців органів місцевого самоврядування і створюють нерівні правові можливості процесуального характеру для реалізації однакових за змістом та обсягом прав за ознакою знаходження позивача у трудових відносинах з суб'єктом владних повноважень чи не знаходження.